

Conferència d'Alfred Bosch, alcaldable d'ERC a Barcelona

La fórmula Barcelona

Permeteu-me començar fent història. S'explica que Antoni Gaudí, en plena construcció de la Sagrada Família, es va trobar amb un home de classe benestant que volia fer una donació. Gaudí li va donar les gràcies i aquest va respondre "no me les donis, no em resulta cap esforç", a la qual cosa l'arquitecte li va etzibar "doncs segueix donant fins que sí que sigui un esforç". Més tard, Gaudí es va trobar un captaire que havia recollit diners pel carrer i volia donar-los també al temple. En aquell cas, li va respondre que no volia acceptar de cap manera aquells diners, i en canvi, li va oferir incorporar-se a treballar a les obres del temple a canvi d'un jornal.

En certa manera, Barcelona representa això: el talent, l'esforç i la col·laboració. Ho representa la Sagrada Família, però també ho representa el Barça i l'Espanyol; els ateneus i les cooperatives; Òmnium i l'ANC; les associacions de veïns; les mútues; les colles castelleres i les colles sardanistes; les agrupacions de treballadors i d'empresaris. I tantes altres. Tot això és Barcelona.

Quina és la clau de tot plegat? La clau passa per la fórmula Barcelona, que és la suma de talent i col·laboració. És justament aquesta la fórmula que ens permet superar adversitats, i que ha caracteritzat el caràcter dels barcelonins i barcelonines des de sempre. La capacitat de sumar l'esforç i el talent amb la col·laboració i la il·lusió col·lectiva. Quan no s'ha aplicat la fórmula Barcelona, la ciutat no ha funcionat.

Per tant, quan ens diuen que hem d'anar units, nosaltres responem que fem-ho sota la fórmula Barcelona. Una fórmula que és la suma de talent, esforç i col·laboració. Digues quina ciutat vols i et diré si ens posem d'acord per fer de Barcelona aquesta capital de les persones que nosaltres defensem.

Perquè les solucions per Barcelona les hem de trobar a Barcelona, perquè no podem tractar Barcelona com si no fos tal cosa. Hi hem de posar talent i col·laboració amb les persones i per a les persones. Aquesta és la fórmula bona. Tenim l'oportunitat de triar quina ciutat volem ser: una ciutat de províncies o una capital mundial.

A fora ho tenen clar. Per què la gent que ve a Barcelona ens veu singulars? Pel clima? Potser sí. Barcelona té una mitjana de 16° i de 270 dies de sol l'any. Però aquestes condicions meteorològiques també les tenen altres ciutats com Nàpols, Marsella, Atenes o Alger. El que ens fa especials no és tant el clima natural com el clima humà.

Quan l'analista Richard Florida parla dels 10 corredors urbans més destacats del món, hi inclou l'Euro SunBelt, un corredor que té el centre a Barcelona. I el propi Florida deixa molt clar que el nostre motor

no és material, no es basa en els recursos naturals, sinó que és la concentració d'intel·ligència i la capacitat de posar-la en comú. El talent compartit.

Per què Barcelona va tenir una destacada Revolució Industrial? Com deia Pierre Vilar, va ser fruit d'un producte humà, perquè no teníem les condicions per fer-la. Objectivament, a Barcelona no li tocava fer una Revolució Industrial. No teníem carbó, ni ferro, ni rius. Però la vam fer. De fet, hem tingut tres revolucions socials i econòmiques; la comercial (a l'Edat Mitjana), la industrial i ara la tecnològica.

Què ens ha permès ser una gran capital? Les persones. El nostre motor i la nostra riquesa són les persones. De fet, Barcelona sempre ha aspirat a ser la capital global de les persones; això és el que defensem des dels valors republicans.

El camí, però, és ple d'amenaçes. Fa uns anys, aquesta ciutat va entrar en crisi. Una crisi que es va traduir en habitatge, exclusió i pobresa. Milers de famílies veien com els seus estalvis s'esfumaven, gent que es quedava literalment sense sou i sense futur. En aquest context, va emergir especialment una força política amb un forta promesa de redreçament social. La protesta social d'Ada Colau i els Comuns va generar il·lusió. De fet, les forces que prometièiem una altra proposta social a la ciutat vam créixer notablement en termes electorals. Nosaltres compartíem aquella il·lusió.

Tres anys després, és evident que la proposta no ha funcionat. I no ens fa contents, que ningú s'equivoqui. M'agradaria venir avui aquí i explicar-vos que la ciutat ha millorat en qüestions com l'habitatge o les desigualtats socials. Per què no ha funcionat? Li hem estat donant moltes voltes, i hem arribat a una conclusió: no han entès l'ADN i la fórmula Barcelona. Fa tres anys va sorgir una forta complicitat col·lectiva, però cal treballar amb rigor, cal usar el talent i la innovació, i sobretot cal complir. S'ha de complir allò que es promet i no prometre res que no es pugui complir. Durant aquest mandat no s'han complert les promeses, i en part és així perquè s'ha posat l'accent en els problemes i no en les solucions.

En certa manera, Barcelona s'ha convertit en la capital dels problemes. Un amic psiquiatra un dia em comentava que hi ha dues pulsions vitals: el desig (Eros) i la por (Thanatos). I Ada Colau i els Comuns han acabat passant de l'Eros al Thanatos; del desig a la por. Ha acabat predominant la por, la inseguretats o l'equidistància.

En qualsevol cas, no es tracta de culpar, sinó de superar. Barcelona no culpa. Barcelona no es dedica a crear problema, sinó que els resol. Per això proposem retrobar una capital de les solucions, que assumeix la globalitat del segle XXI i confia en les persones i el seu geni col·lectiu. Oferim justament ser Barcelona, no una ciutat encongida o provinciana. Una gran ciutat en termes humans que resolgui els problemes d'una ciutat gran. La capital global de les persones.

Si hi penseu bé, tenim una força envejable. Quan no hi era Espanya, tampoc hi era Catalunya, ni era Europa, Barcelona ja hi era. De vegades penso en la immensa responsabilitat que suposa per a mi ser representant de la ciutat, en un Saló de Cent que va acollir la seva primera reunió l'any 1373. En temps recents, la ciutat ha aplicat la fórmula basada en el talent i la col·laboració i és el que li ha

permès, per exemple, fer els millors Jocs Olímpics de la història. No teníem recursos econòmics, però teníem a la gent. Ho vam demostrar també el 17 d'agost, i sobretot els dies posteriors. Vam rebre una terrible sacsejada com a ciutat, però la gent es va sobreposar i vam dir com a ciutat que *“No tenim por”*.

Barcelona ha demostrat que amb esforç i col·lectivitat pot fer grans coses. Mireu què va passar l'1 d'octubre. 28 col·legis atacats per la policia. Vosaltres hi va ser, i recordeu perfectament l'esperit de les escoles. Recordeu perfectament les càrregues i aquella resistència que ens deia que resistir és guanyar. Barcelona ha demostrat que no es fa des dels ministeris, sinó que es fa des del carrer amb la gent. És una self-made city, feta entre tots. De fet, la paraula Ajuntament vol dir precisament anar junts.

Modestament, penso que nosaltres ho hem fet. Com? L'any 2011 vam investir Xavier Trias, perquè representava un canvi polític després d'anys d'un mateix govern. També vam investir Ada Colau. No odiam a ningú, sinó que confiem en les oportunitats. L'any que ve, volem guanyar les eleccions municipals i invertir-nos a nosaltres mateixos.

De fet, si des de l'oposició hem fet autèntics prodigis, imagineu que podríem fer si governem aquesta ciutat. Hem superat coses que semblaven impossibles: vam forçar un acord quan tothom ens deia que era impossible perquè el Metro arribi als barris de la Marina després de dècades de demanda veïnal. Hem aconseguit un acord per fer enterraments assequibles a la ciutat de Barcelona, que esperem que el govern municipal compleixi. Hem instaurat la T16 perquè els nois i noies de fins a 16 anys tinguin transport gratuït. I hem aconseguit tancar la presó de la Trinitat Vella i la presó Model. De fet, això és possible gràcies a una persona que avui està entre el públic. Recordo perfectament un dia que em va trucar en Carles Mundó i em dir: “Alfred, tanquem la model?”.

Tenim un projecte clar de ciutat a l'entorn de la fórmula Barcelona. Hi hem invertit hores, i ho hem fet acompanyats d'especialistes i gent amb molt de talent que han volgut col·laborar amb nosaltres. En total, 143 persones que ho han fet de forma desinteressada. Això en que es tradueix? Deixeu-me que us avanci avui set propostes singulars que entronquen perfectament amb la Fórmula Barcelona. Són set projectes que us anirem presentat detalladament en els propers mesos:

1. En habitatge, el primer que cal deixar clar és que no hi ha cap vareta màgica. No és una qüestió que puguem resoldre en 4 o en 8 anys. Però sí que podem començar a proposar solucions. Proposem un gran pacte de ciutat entre tots els agents (administració, sector privat, entitats, tercer sector, etc.) per cooperar i no excloure a ningú. Cal tenir present que el 98% de l'habitatge a Barcelona és privat; per tant, cal implicar-los obligatòriament.
2. Una capital de les persones vol dir també avançar en la gratuïtat de les escoles bressol dels 0 als 3 anys. En primer lloc, perquè és un dret dels infants que ja tenen en l'etapa de 3 a 5 anys (on l'escolarització no és obligatòria però sí gratuïta). I també perquè volem que les famílies joves segueixin apostant per Barcelona com a ciutat on viure.

3. Una ciutat pensada per a les persones també la volem traduir en una Regidoria de les Petites Coses. Volem una gran ciutat dels detalls humans, i segurament les petites coses són les més difícils de gestionar amb l'estructura actual.
4. La fórmula Barcelona també passa per tenir una ciutat encara més caminable, una walkable city. En bona mesura ja ho som; de fet, es calcula que el 35% de barcelonins i barcelonines va a la feina a peu. Però ho volem ser més. Perquè apostar per una ciutat caminable també vol dir pensar en les persones vulnerables que no poden permetre's cap altre mitjà de transport.
5. Proposem també un autèntic Pla de Mobilitat a la ciutat, fet i pensat a nivell metropolità. Necessitem una Barcelona metropolitana, i Barcelona n'ha de ser l'espina dorsal. En aquest sentit, darrerament hem parlat només del tramvia del qual ja sabeu la nostra postura. Som partidaris de la unió per la Diagonal, però ens oposem a una inversió pública que beneficiaria els operadors privats. Hi ha, però, moltes altres necessitats de transport. La L9-L10 està desconnectada en el seu tram central, que és justament el tram barceloní. Hi ha altres obres projectes i iniciades com la unió de la L4 entre La Pau i La Sagrera, o la L2 entre el Paral·lel i la Zona Franca. També la unió de les dues línies de FGC unint les estacions de Plaça Espanya i Gràcia.
6. La fórmula Barcelona per posar el talent en comú també implica aprofitar l'èxit del Mobile World Congress. En aquest sentit, proposem convertir Barcelona en l'Acadèmia Digital d'Europa, unint la innovació tecnològica i l'educació. Hem d'aprofitar el potencial que té la ciutat per formar els nostres joves en aquesta matèria.
7. L'últim exemple de la fórmula Barcelona fa referència a un dels principals actius que tenim com a país. Si hem de socialitzar excel·lència, proposem convertir Barcelona en la Capital de la cuina mediterrània. Una capital mundial en aquest aspecte que serviria alhora de servei al país per apostar per un turisme de qualitat.

Hem parlat de la fórmula Barcelona, però no del sentiment compartit que genera quan les coses funcionen. És un intangible importantíssim: l'orgull de ciutat.

Un de les frases més famoses pronunciades mai sobre ciutadania és la que va pronunciar Kennedy en la seva visita a Berlín quan va dir: "Ich bin ein Berliner". Kennedy simbolitzava la seva voluntat d'integrar-se i de ser un berlinès més. També simbolitzava una ciutat oberta, que acull a tothom, que fa pinya, que no vol murs ni sectarismes. Volem que arribi el dia que tots diguem, vinguem d'on vinguem, la frase que ens representa: "jo sóc de Barcelona"

És justament aquest l'orgull de ciutat que volem. I què necessitem per aplicar la fórmula Barcelona? Persones. Unes persones qualsevol? Aquelles que s'amunteguen en estadístiques? No. Vosaltres. Gent motivada, gent amb talent, gent que comparteix aquest esperit i que és capaç de bastir la ciutat dels prodigis. És per això que, més que cotxes, finances o roba esportiva, sabem fabricar orgull de

**ESQUERRA
REPUBLICANA**

Barcelona

ciutat. I tenim un intangible poderós: l'autoestima. És veritat que últimament la tenim una mica tocada, però la necessitem per poder avançar.

En el fons, de què estem parlant? De vanitat? No. Estem parlant dels nostres pares i mares, i dels nostres avis i àvies. De l'herència que hem rebut. Estem parlant de les dones que van fer funcionar el Metro durant la Guerra Civil, quan els homes havien de ser al front. I estem parlant de nosaltres. De fet, per què som aquí tots nosaltres avui? Només per una cosa: per defensar la nostra ciutat. Perquè la volem per a les persones, amable i dinàmica.

Què us ofereixo avui? Promeses? No, més aviat reptes. No he vingut aquí a demostrar el meu talent, sinó a demanar i a compartir el vostre. No vinc a estalviar-vos esforços, sinó a reclamar-los. No pas a fer el més fàcil, sinó a començar a fer allò més difícil. He vingut aquí a lluitar, o encara millor, a compartir la lluita per defensar la ciutat que estimem.

Lluitarem per tots i cadascun dels barris de la ciutat, i no permetrem que facin mal a la ciutat o a la seva gent. Que sàpiguen que a l'hora de defensar les persones i la ciutat, serem autèntics gegants.

Barcelona, 12 d'abril de 2018

